

BESTSELLEROVÁ AUTORKA KNÍH VIANOČNÉ KNÍHKUPECTVO
A KNÍHKUPECTVO SPLNENÝCH SNOV

JENNY COLGAN

Útulná pekáreň
na pobreží

metafora®

Útulná pekárna
na pobřeží

JENNY COLGAN

JENNY COLGAN

Útulná pekáreň
na pobreží

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 419. publikáciu

Z anglického originálu *Little Beach Street Bakery*, vydaného vydavateľstvom Sphere
v roku 2014, do slovenčiny preložila Zuzana Folvarčíková.
Jazyková redakcia Anetta Letková, Barbora Nosková
Návrh obálky Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 384
Tlač FINIDR, s. r. o.

Copyright © 2014 by Jenny Colgan
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Zuzana Folvarčíková, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-327-4 (ePub)
ISBN 978-80-8305-326-7 (pdf)
ISBN 978-80-8305-325-0 (print)

*Anne-Marie Fourieovej, mojej drahej prvej čitateľke
a príliš vzdialenej priateľke, ktorá dobre pozná pocit čakania
na návrat niekoho z mora.*

*Kiežby som bol rybárom,
blúdiacim po moriach,
ďaleko od súše
a jej trpkých spomienok,
nahadzujem svoju sladkú udicu
s odovzdanosťou a láskou.
Nad hlavou nemám strop,
iba hviezdy a ich svit.
So svetlom v hlave,
s tebou v mojom náručí –
woohoo!*

The Waterboys, 'Fisherman's Blues'

*Vstaňte, vstaňte, smelí mládenci,
loď vypláva hneď zrána,
či bude vietor, či bude mráz,
či príde smrtonosná búrka na vás.*

    sir Patrick Spens,
približne 14. storočie, tradičná ľudová pieseň

PRVÁ KAPITOLA

O mnoho rokov neskôr, keď už bola staršia dáma a žila stovky kilometrov odtiaľ, Polly len s námahou dokázala vysvetliť, ako to kedysi fungovalo. Niekedy sa na pevninu dalo dostať autom, inokedy však museli použiť čln. Občas zostali odrezaní celé dni a nik netušil dokedy – prílivové tabuľky ukazovali pohyby mora, no počasie bolo nevyspytateľné.

„A nebolo to hrozné?“ opýtala sa zvedavo Judith. „Ten pocit, že ste odkázaní iba sami na seba?“

Polly si vybavila zapadajúce slnko odrážajúce sa na hladine a more zaliate ružovými a fialovými odleskami – aj to tiché vedomie, že deň sa chýli ku koncu a znova sa nedostanete na pevninu.

„Vôbec nie,“ odvetila napokon. „Bolo to krásne. Stačilo sa zababušiť do deky a urobiť si pohodlie. Svet sa zrazu scvrkol len na vás a pár ľudí na ostrove. Veci sa museli ukladať čo najvyššie, a keď šla elektrina, bolo to fajn – no aj bez nej sa to dalo zvládnuť. Vo všetkých oknách horeli sviečky a dodávali miestu zvláštnu atmosféru.“

„Znie to ako spomienka zo zašlých čias,“ podotkla Judith.

Polly sa usmiala. „Viem. Ale nie je to tak dávno, naozaj... Zdá sa mi, akoby to bolo iba včera. Keď si k nejakému miestu vytvoríš puto, kúsok z neho si nesieš v srdci celý život.

Ten pocit však prišiel až omnoho neskôr. Na začiatku to *bolo* hrozné.“

2014

Polly neprítomne listovala papiermi v lesklej zložke s kresbou majáka na obale. Všimla si, že obrázok je vlastne celkom pekný – naozaj sa snažila vidieť veci z lepšej stránky.

A dvaja muži z banky *boli milí*. Milší, než by museli byť – až tak veľmi, že Polly to napodiv trochu zneistilo. Necítila hnev ani vzdor, skôr akúsi tichú ľútosť.

Sedeli v zadnej časti prerobenej železničnej stanice, na ktorú boli s Chrisom kedysi takí pyšní. V strede malej budovy s dvoma kancelárkami sa vynímal starý, nefunkčný kozub, pripomínajúci časy, keď priestory slúžili ako čakáreň.

Obe kancelárie boli hore nohami – spisy povytáňované zo zásuviek, počítače odpojené, papiere rozhádzané všade navôkol. Milí páni z banky si trpezlivo prezerali dokumenty, zatiaľ čo Chris sedel nasrdene v kúte s výrazom dieťaťa, ktorému vzali obľúbenú hračku, a Polly sa postavila a nervózne behala po miestnosti, snažiac sa byť aspoň trochu užitočná. Chris na ňu z času na čas vrhol ironický pohľad hovoriaci jasnou rečou: Prečo pomáháš ľuďom, ktorí nás chcú zruinovať? Vedela, že má pravdu, no nemohla si pomôcť.

Polly napadlo, že banka si týchto milých mužov najíma práve preto, aby upokojovali dlžníkov a predchádzali zbytočným konfliktom. Zaplavila ju ľútosť – nielen voči sebe a Chrisovi, ale aj voči

mužom, ktorých každodenná práca spočívala v tom, že boli svedkami cudzích tragédií. Nebola to ich vina, hoci Chris bol zjavne presvedčený o opak.

„Takže,“ ozval sa starší z dvojice mužov, ktorý mal na hlave turban a na špičke nosa drobné elegantné okuliare, „štandardný postup je, že konkurzné konanie prebieha pred obvodným súdom. Nemusíte tam ísť obaja, stačí, ak sa zúčastní jeden zo spoločníkov.“

Polly sa pri slove *konkurz* mimovoľne zachvela. Znelo to tak konečne, tak nezvratne. Niečo, čo sa stáva pochabým popovým hviezdám a celebritám, nie tvrdo pracujúcim ľuďom, ako boli oni dvaja.

Chris si posmešne odfrkol. „To prenechám tebe,“ obrátil sa k Polly. „Aj tak stále niečo vybavuješ a zachraňuješ.“

Mladší muž mu venoval súcitný pohľad. „Chápeme, že je to pre vás veľmi náročné.“

„Naozaj?“ odvrkol Chris zachmúrene. „Už ste niekedy skrachovali?“

Polly znovu sklopila zrak k majáku na obálke, no tentoraz jej obrázok neprinesol útechu. Pohľadom zablúdila k nádherným kresbám z Chrisovho portfólia, ktoré si zavesili na stenu, keď sa sem pred siedmimi rokmi nastahovali – obaja pár rokov po dvadsiatke, plní elánu a odhodlania vybudovať vlastnú grafickú firmu. Začiatky boli sľubné, najmä vďaka niekoľkým Chrisovým klientom z predošlého zamestnania. Polly sa s vervou pustila do zveľaďovania spoločného diela – neúnavne zháňala nových zákazníkov, nadväzovala kontakty a ponúkala služby firmám v Plymouthe a okolí.

Investovali do bytu v novostavbe pri nábřeží – minimalistického, moderného a podľa vtedajších trendov – a chodili do všetkých „správnych“ reštaurácií a barov, kde sa nielen ukazovali, ale aj uzatvárali obchody. Chvíľu to naozaj fungovalo. Pôsobili ako ambicióznym mladý pár a s obľubou hovorievali, že podnikajú vo vlastnej réžii.

Potom však prišla banková kríza a nové počítačové technológie umožnili ľuďom upravovať obrázky a tvoriť grafiku ľahšie než kedkoľvek predtým. Firmy začali škrtiť externé zákazky, šetriť na reklame aj na spolupráci s profesionálmi a čoraz viac aktivít presúvali na plecía vlastných zamestnancov. Ako Chris výstižne poznamenal – grafický dizajn sa rútil dolu kopcom. Práce síce bolo stále dosť, no čoraz menej jej končilo v ich firme.

Polly si odmietla pripustiť porážku. Neustále oslovovala klientov, uzatvárala obchody, ponúkala zľavy – skrátka robila všetko, aby získala zákazky pre svojho talentovaného partnera. Chris sa, naopak, uzavrel do seba a zanevrel na celý svet, ktorý nechcel jeho skvelé návrhy a ručne kreslené písmo. Stal sa mrzutým a odmeraným, čo sa Polly snažila vyvažovať optimistickým prístupom. Udržať si ho však bolo čoraz náročnejšie.

Hoci by to zrejme nepriznala ani sama pred sebou, skutočnosť, že tento deň konečne nastal – dlho po tom, čo Chrisa prosila, aby firmu zavrel a našiel si inú prácu, a on ju obvinil z nelojálnosti –, pre ňu predstavovala istú úľavu. Bolo to nepríjemné, trápne a ponižujúce, no viacerí zo známych, s ktorými kedysi vysedávali v trendy baroch, priznali, že poznajú niekoho, kto si tým prešiel tiež. Budú musieť predať byt a začať odznova, no prítomnosť pána Gardnera a pána Bassiho z banky aspoň znamenala, že veci sa konečne posúvajú vpred. Posledné dva roky boli mimoriadne mizerné a ubíjajúce – v profesijnom aj osobnom živote. Vzťah s Chrisom bol v podstate na mŕtvom bode – žili ako dvaja cudzinci, ktorí s nevôľou obývajú spoločný priestor. Polly sa cítila úplne vyčerpaná.

Zadívala sa na svojho priateľa – na tvári mu pribudli vrásky, ktoré si doteraz nevyšimla. Uvedomila si, že sa naňho už veľmi dlho *skutočne* nepozrela. V posledných mesiacoch mala pocit, že aj obyčajný pohľad, keď sa večer vracal z kancelárie (ona odchádzala skôr, zatiaľ čo on do noci doladoval pár posledných zákaziek, akoby ich

dokonalosťou mohol zvrátiť nevyhnutné), v sebe niesol tiché obvi-
nenie a výčitku – preto radšej rýchlo odvrátila zrak.

Zvláštne bolo, že keby sa rozpadal len ich vzťah, všetci známi
by ich ľutovali a ponúkali rady, útechu či pomoc. Krachujúca firma
však bola niečo celkom iné. Ľudia si držali odstup a príliš sa nevy-
pytovali – dokonca ani Pollina najlepšia priateľka Kerensa.

Možno to bolo tým, že strach – z chudoby či zo straty všetkého,
na čom tak tvrdo pracovali – bol príliš hlboký a silný a ostatní sa
správali, akoby bolo ich nešťastie nákazlivé. Alebo si to jednoducho
nevedomovali. Možno s Chrisom udržiavali tú fasádu príliš dlho
a dôsledne – usmievali sa, platili spoločné večere kreditkou (a zadr-
žiavali dych, kým karta prešla čítačkou), ručne vyrábali narode-
nové darčeky – našťastie Polly vedela piecť, čo sa v takých chvíľach
hodilo – a stále jazdili v okázalej čiernej Mazde, hoci tej sa teraz,
samozrejme, budú musieť vzdať. Polly na aute nezáležalo. Záležalo
jej na Chrisovi. Alebo aspoň kedysi. Posledné dva roky v ňom už
nespoznávala muža, do ktorého sa v minulosti zamilovala – milé-
ho, vtipného mladíka, ktorý bol spočiatku plachý a neohrabaný, no
napokon rozkvitol, keď sa pustil do grafického dizajnu. Polly ho po
celý čas podporovala. Boli zohraná dvojica – až natoľko, že sa stala
súčasťou firmy, vložila do nej všetky úspory a neúnavne bojovala
o klientov.

A práve preto to bolelo ešte viac. Keď sa v tú osudnú noc koneč-
ne vrátil domov – bola chladná jar, no pripomínala skôr nelútostnú
zimou – a posadil sa, Polly sa na neho po dlhom čase *naozaj* pozrela.
A on len stroho vyhlásil:

„Je koniec.“

Miestne noviny zanikli, takže reklamu ani dizajn už nepotrebo-
vali. A firmy sa vzdali letákov – alebo si ich navrhli samy na interne-
te a vytlačili doma. Zrazu bol každý dizajnérom, fotografom aj všet-
kým tým, čo Chris kedysi robil s takou láskou a citom pre detail.

Nešlo len o recesiú, hoci ani tá im nepomohla. Svet sa jednoducho zmenil a Chris mohol rovnako dobre predávať videokazety.

Už mesiace sa nemilovali, no Polly sa neraz budila nadránom a sledovala, ako nehybne ležal s otvorenými očami alebo sa nepokojne prehadzoval zo strany na stranu. Pokúšala sa nájsť tie správne slová, no zdalo sa, že nič nezaberá.

„Nie, to nebude fungovať,“ reagoval podráždene na každý jej návrh – od tvorby svadobných oznámení až po školské ročenky. Prípadne len sucho odvrkol: „To nedáva zmysel.“ Bol čoraz uzavretejší, až sa spolupráca s ním zmenila na utrpenie. A keďže odmietal všetky jej nápady na záchranu firmy a zákaziek ubúdalo, Polly mala stále menej práce. Ráno odchádzal z bytu ako prvý, aby si šiel zabehať – vraj aby si vyčistil hlavu a zmiernil stres. Polly si musela zahryznúť do jazyka, aby mu nepripomenula, že zakaždým, keď prišla s nápadom na spoločnú prechádzku, piknik, či aspoň výlet do prístavu ona, odbil ju, že je to zbytočné a nemá náladu.

Pokúsila sa ho presvedčiť, aby zašiel k lekárovi, no nikam to nevedlo. Odmietol si priznať, že niečo nie je v poriadku – s ním, s nimi, s čímkoľvek. Vraj je to iba fáza, ktorá pominie. Potom ju pristihol na stránke s pracovnými ponukami, a to bola posledná kvapka. Počas hádky, ktorá v tú noc vypukla, vyplávalo na povrch všetko – koľko peňazí si Chris požičal aj aká zlá je ich skutočná situácia v porovnaní s tým, čo jej kedy naznačil. Polly naňho len mlčky hľadela s otvorenými ústami.

O týždeň neskôr – po sérii tichých, ťaživých dní – vošiel do miestnosti, zosunul sa na stoličku a pozrel jej priamo do očí.

„Skrachovali sme.“

A teraz tu stáli – uprostred trosiek svojho podnikania – s veľmi milým pánom Gardnerom a pánom Bassim. A všetky tie smelé plány, ktoré spriadali v časoch, keď verili, že dokážu čokoľvek... každá zmluva, ktorú Chris s iskrou v očiach podpisoval, chvíle,

keď otvárali šampanské a krstili stôl v malej kancelárii a nadšene googlili svoj prvý inzerát v Zlatých stránkach... to všetko bolo preč. Svetu nezáležalo na tom, ako tvrdo pracovali, ako veľmi si to priali, ani na žiadnom z tých inšpiratívnych klišé z televíznych šou, ktoré v skutočnosti nič neznamenali. Bol to koniec a ani všetky obrázky majákov na svete na tom nemohli nič zmeniť.

DRUHÁ KAPITOLA

„Takže, toto sú veci, ktoré mám,“ mrmlala si Polly popod nos, keď kráčala mestom a do tváre jej šľahal chladný jarný vietor. Zúfalo sa snažila trochu pozbierať a v duchu si vytvárala zoznam vecí, za ktoré môže byť vďačná. Čakalo ju stretnutie s najlepšou priateľkou a nechcela sa pred ňou rozplakať.

„Som zdravá. Okrem toho členka, ktorý som si vyvrtla pri tanci v bare – čo mi za vlastnú neopatrnosť patrí –, som úplne v poriadku. Hlava mi funguje dobre. Prišla som o peniaze v podnikaní, ale vo svete sa dejú aj horšie veci. Nepostihla ma žiadna prírodná katastrofa. Moja rodina je zdravá. Síce otravná, ale živá a zdravá. A môj vzťah... nuž... aspoň sa nemusíme rozvádzať a...“

„Čo to, prosím ťa, robíš?“ ozvala sa znenazdajky Kerensa, ktorá ju dobehla cestou z práce v konzultačnej firme. Hoci sa tackala na poriadne vražedných podpätkoch, kráčala takmer rovnako rýchlo ako Polly v teniskách. „Hýbu sa ti pery. Nezačínaš náhodou šalieť? Lebo vieš...“

„Čo?“ zamračila sa Polly.

„Mohla by to byť dobrá stratégia. Invalidný dôchodok.“

„KERENSA!“ skríkla Polly pohoršene. „Si hrozná. Keď to už musíš vedieť, práve som si rátala, za čo všetko môžem byť v živote vďačná. Skončila som pri *aspoň sa nemusím rozvádzať*.“

Kerensa vystrúhala grimasu, ktorá by zrejme vyjadrovala pochybnosti, keby nemala na tvári toľko botoxu, že občas bolo ťažké rozoznať, čo vlastne cíti – niežeby si svoje pocity zvyčajne nechávala pre seba.

„Preboha, vážne? Čo máš ešte na zozname? Dve ruky a nohy?“

„Myslela som si, že sa stretávame preto, aby si ma trochu rozveselila.“

Kerensa veľavravne nadvihla tašku z vínotéky, ktorá ticho zacinkala.

„Správne. Tak spusti – kam si sa dostala po odrátaní bezdomovectva, nezamestnanosti a všetkého ostatného?“

Zastali pred Kerensiným dokonale upraveným bytovým domom v Plymouthe, ktorý mal po oboch stranách červených dverí s mosadzným klopadlom zasadené pomarančovníky.

„Vlastne si ani nie som istá, či chcem ísť ďalej,“ vyhlásila Polly prísny tónom, hoci v skutočnosti to nemyslela vážne. Taká bola Kerensa – vždy išla životu rovno oproti. Polly dobre vedela, že aj ona sama sa mala správať rovnako – najmä počas posledného roka, keď sa ich firma rútila ku dnu a Chris sa čoraz viac uzatváral do seba. O radu ju požiadala len raz – keď sa kedysi dávno trochu pripili na vianočnom večierku. Kerensa jej vtedy bez okolkov povedala, že ich podnikanie je riskantné, a poprosila ju, aby sa k tej téme viac nevracali. Polly samu seba presvedčila, že každé podnikanie prináša isté riziká, a odvtedy o tom už nehovorili.

„Nuž, teraz si tu – a tie Pringles čipsy predsa nezjem sama,“ uškrnula sa Kerensa a vytiahla kľúč s príveskom od Tiffanyho.

„Nikdy ich neješ,“ zašomrala Polly. „Iba ich otvoríš a povieš: ‚Och, mala som obrovský obed, zjedz ich ty, inak sa pokazia.‘ Čo by sa, mimochodom, *nikdy* nestalo.“

„No, ak ostaneš, môžeš si ich dávkovať podľa ľubovôle – nemusíš ich hltáť ako hladná šelma.“

Skôr než Polly stihla niečo odvrknúť, Kerensa zdvihla ruky. „Len zostaň dnes u mňa.“

„Dobre,“ prikývla Polly.

Polly pri tej vete zatvorila oči, no pán Gardner a pán Bassi sa vyjadrili jasne – banka im zoberie byt. Keď to spomenula mame, tá reagovala, akoby Polly práve porodila dieťa a hneď ho ponúkla na predaj. Presne preto sa jej zverovala len v nevyhnutných prípadoch.

„Takže tak. Snažím sa na tom nájsť aj niečo pozitívne.“

„Na tom, že budeš bezdomovkyňa?“

„Sklapni. Len si musím na chvíľu nájsť niečo vlastné.“

Kerensa sa neúspešne pokúsila zvrátiť čelo, potom zaškúlila na drobné omrvinky z Pringles, ktoré Polly nechtiac roztrúsila na jej drahej dizajnerskej pohovke. „Iba ty?“

Polly si zahryzla do pery. „Nerozchádzame sa. Len... nie som si istá, či by sme my dvaja zvládli byť zavretí v nejakej malej prenajatej kutici.“

Zhlboka sa nadýchla a dopriala si poriadny dúšok vína. „Oznámil mi, že sa chce načas vrátiť k mame. Kým sa trochu pozbierame, chápeš? Potom uvidíme, ako na tom vlastne sme.“

Polly sa snažila tváriť, že to bolo výsledkom pokojného, racionálneho rozhodovania a nie týždňov hádok a dusnej atmosféry. „Myslím, že nám to vlastne prospeje... bude to taká očista. Zmena.“

Kerensa len mlčky prikývla.

„Kým sa nepredá byt, nemám nič. Ak by sme náhodou dostali viac, než dúfame, mohli by sme splatiť dlhy, ale...“

„... ale nespoliehaš sa na to, však?“

„Pri mojom súčasnom šťastí,“ vzdychla si Polly, „dostanem len zlomok, a hneď ako vyjdem z banky, z neba udrie blesk a všetky peniaze zhoria. A potom mi na hlavu spadne klavír a zletím do kanála.“

Kerensa jej súcitne pohladkala ruku.

„Ako to berie Chris?“

Polly pokrčila plecami. „Tak ako vždy. Páni z konkurzného úradu boli prekvapivo milí – teda, vzhľadom na okolnosti.“

„Musí to byť hrozná práca.“

„Ale aspoň pracujú,“ podotkla Polly pochmúrne. „A to je viac, než môžem momentálne povedať o sebe.“

„Už si niečo hľadáš?“

„Áno,“ odvetila Polly. „Som príliš stará a zároveň prekvalifikovaná na každú jednu prácu na tejto planéte. A dnes už zjavne nikto neplatí za začiatočnícke pozície. Navyše, nutne potrebujem adresu.“

„Vieš, že môžeš bývať tu,“ vyhlásila Kerensa bez váhania.

Polly sa rozhládla po dokonale upratanom byte svojej slobodnej priateľky. Kerensa mala vďaka dokonalej postave, drahým šatám a sebavedomému šarmu na výber z množstva mužov, nikdy však neprejavila najmenší záujem usadiť sa s niekým natrvalo. Bola ako čistokrvná mačka, napadlo Polly, zatiaľ čo ona sama sa cítila skôr ako veľký, priateľský, trochu neporiadny pes. Možno špringeršpaniel – s dlhými jahodovoplavými vlasmi a jemnými črtami tváre.

„Radšej budem spať v kontajneri ako riskovať naše priateľstvo tým, že spolu znova začneme bývať.“

„Héééj, bolo nám spolu super!“ zaprotestovala Kerensa.

„Nie, nebolo!“ odsekla Polly. „Každý víkend si chodila von s tými urevanými kreténmi s jachtami a nikdy si neumyla riad!“

„Po prvé – vždy som ťa volala s nami.“

„A ja som nešla, lebo to boli kreténi.“

Kerensa len pokrčila plecami.

„A po druhé, neumývala som riad, lebo som nič nejedla. To ty si všade rozsýpala múku a kvások.“

Polly sa svojej vášne pre pečenie nikdy nevzdala, zatiaľ čo Kerensa bola presvedčená, že sacharidy sú čisté zlo a ona je alergická na lepok. Bolo neuveriteľné, že boli také dobré priateľky.

„Aj tak na to nepristúpim,“ zamrmlala Polly so smutným úsmevom. „Ale, bože, nedokážem si predstaviť, že by som bývala s partiou dvadsiatnikov a tvárila sa, že som jedna z nich.“

Začiatkom roka dovŕšila tridsaťdva. Na chvíľu jej napadlo, že jednou z mála „výhod“ bankrotu je to, že už nemusí kupovať svadobné a krstné dary úplne každému, koho pozná.

Kerensa sa zachechtala. „A prečo nie? Mohla by si začať chodiť po kluboch.“

„Kristepane.“

„Celé noci filozofovať o zmysle života a fajčiť trávu.“

„Preboha.“

„A stanovať na hudobných festivaloch.“

„Naozaj?“ záúpela Polly. „Už teraz som zúfalá a ty mi ešte sypeš soľ do rán... hmm, soľ.“

Kerensa jej s teatraľným povzdychom hodila tubu Pringles.

„No tak zostaň u mňa, ako som ti ponúkla.“

„Na tvojej miliónovej pohovke v jednoizbovom byte, na neurčitý čas?“ uškrnula sa Polly. „Ďakujem, je to od teba milé, ale najprv skúsím internet. Nájdem si niečo sama. Bude to... super.“

Kerensa a Polly mlčky hľadeli na obrazovku notebooku a Polly pomaly prechádzala zoznam bytov, ktoré sa zmestili do rozpočtu stanoveného bankou. Nebolo to povzbudivé čítanie – nájmy boli absurdne vysoké.

„Toto je len komora,“ poznamenala Kerensa naklonená ponad jej plece. „A tento zas nemá okná. Prečo by niekto fotil stenu posiatu škvrnami? Ako asi vyzerá tá druhá? Túto ulicu poznám z čias, keď som randila s jedným záchranárom. Je to miestna problémová zóna – ľudia sa tam tlčú fľašami.“

„Nie je tu nič,“ zaúpela Polly a v panike klikala ďalej. Netušila, že nájomy sú také vysoké. „Absolútne nič.“

„A čo *nadštandardné spoločné bývanie*?“ navrhla Kerensa.

„Je šialene drahé a ešte k tomu platíš za satelitnú televíziu a bývaš s nejakým čudákom, ktorý má v izbe činky.“

Každý ďalší inzerát jej sťahoval žalúdok čoraz viac. Vedela, že bude musieť výrazne znížiť svoje nároky, no čím dlhšie sa na ponuky dívala, tým jasnejšie cítila, že potrebuje bývať sama. Nech sa pred Kerensou, Chrisom a mamou tvárila akokoľvek vyrovnane, stalo sa niečo vážne – a tak skoro sa to nezlepší. Predstava, že potichu plače vo svojej izbe, zatiaľ čo sa za dverami zabáva hlučná partia dvadsiatnikov, bola v lepšom prípade smutná, v tom horšom priam tragická. Potrebovala sa stiahnuť, nabrať sily a znova sa postaviť na nohy. Nechcela sa obliekať o desať rokov mladšie ani viesť reči o chlapčenských kapelách len preto, aby zapadla. Ani sa vrátiť k mame, ktorá ju síce milovala a urobila by pre ňu čokoľvek, no zároveň by neustále vzdychala, vypytovala sa na Chrisa, spomínala by cudzie vnúčatá a... Nie. Ich vzťah bol síce v poriadku, ale nie natoľko pevný, aby ustál taký nápor.

Takže... čo teraz?